

ра. Този извод беше направен въз основа на сравняването на северноалпийските рифове с горнотриаските рифове на Кордиллерите и Азия.

3. Направен беше опит да се различат основните етапи в изграждането на горнотриаските рифове въз основа на вертикалната фащиална последователност: 1) базален биокластичен етап; 2) микритен бафлестоунов етап (или тинест хълмов етап); 3) баундстоунов етап (или екологичен рифов етап).

4. Лансираните досега модели на алпийски рифове показват различно палеогеографско положение на постройките. Установени са рифове върху карбонатни платформи, върху платформени окрайнини, върху плиткни и по-дълбоки склонове и върху плитчинни върге в басейни.

5. Разпознати са дванадесет фащиални единици за норските и ретските платформени карбонати и рифови варовици в Северните варовити Алпи, които характеризират ограничени шелфови области и

приливни равнини (водораслови лоферитни фацисес, пелетни лоферитни фацисес, плитководни тинесты фацисес, пелетни тинесты фацисес); отворени шелфови лагуни (водораслово-фораминиферни фацисес, грейпстоунови фацисес); солитни плитчинни (солитни фацисес) и органични билдапси (рифово-детритни тинесты фацисес, оксидни фацисес, биолитни фацисес, спарирудстоун-микритен флоутстоун фацисес).

6. Особено внимание беше обърнато на диагенетичните строежи на рифовете. Разграничени са два основни типа празнини: първични (конструирани през време на растежа на рифостроителите) и вторични (вследствие излужване и разтваряне през диагенезата). Начинът на запълването на тези празнини, химията и генезиса на разтворите бяха обект на много дискусии.

Г. Чаталов

Роман Феодорович Геккер — почетен член на Българското геологическо дружество

През последните десетилетия палеоекологичните изследвания придобиват все по-голям размах и приложение в различни отрасли на науките за земята — палеогеография, палеобиогеография, палеонтология, нефтена геология, търсене на нерудни полезни изкопаеми и др.

Въпреки че палеоекологията като наука има своите корени в далечното минало, тя започва да се развива в Русия през миналия век. За придаване на съвременния ѝ облик особени заслуги има колективът на отдела по палеоекология при Палеонтологическия институт при АН СССР, ръководен още от създаването му през 30-те години от проф. Роман Феодорович Геккер. Историята на палеоекологията през последните 50 години е тясно свързана с живота и творчеството му.

Р. Ф. Геккер е роден в Санкт-Петербург на 25. III. 1900 г. Той е син на руски лекар от немски произход. Завършва училище през 1917 г. Същата година се записва за студент в Минния институт, където учи до 1923 г. От 1920 г. е студент и в Географския институт и се дипломира в биогеографския отдел на Географския институт в 1925 г. През 1924 г. става научен сътрудник в Геологическия музей на АН СССР, а през 1930 г. се премества в новосъздадения от акад.

Борисяк Палеозоологически институт в Москва. Работи и като асистент на професорите А. А. Борисяк и Д. В. Наливкин. През периода 1931—1935 г. е преподавател в Минния институт в Ленинград, като чете първия си курс по палеоекология — предмет, по-късно въведен и в други университети на СССР. През 1935 г. защитава дисертация за кандидат на биологическите науки, а през 1937 г. — за доктор на науките. През периода 1941—1946 г. той чете този курс и в Московския университет. От 1943 г. е професор.

Р. Ф. Геккер започва своите геоложки проучвания с изготвянето през 1918 г. карта на строителните материали на Петроградската губерния. Оттогава под неговото перо излизат повече от 190 научни публикации. Първите си палеоекологични проучвания той публикува през периода 1928—1930 г. Те се отнасят за фауната на Главното Девонско поле, като е изяснил екологията на представените там основни систематически групи и съобщества. През 1933 г. въз основа на опита, придобит при проучванията си в областта на Главното Девонско поле, той написва методическо ръководство за провеждане на палеоекологични изследвания — това е първото в световната геологическа литература ръководство по палеоекология. В него освен

по търсенето на манганови руди, редки метали, нерудни изкопаеми и др. В годините на Великата отечествена война той служи в сапборна част и преминава тежкия и славен път до Берлин. Награден е с два ордена и много медали. След войната той работи като началник на геоложкия отдел на Киевското геолошко управление, където се занимава по-специално с проучването на железни и манганови руди.

През 1952 г. Иван Ст. Литвиненко идва в България като консултант по търсене и проучване на руди от черни метали към тогавашния Комитет по геология. С неговото най-активно участие се съставяха техническите проекти и се обсъждаше цялостното провеждане на проучвателните работи. През годините 1952—1955 той оказва неограничена помощ при проучването на Крумовското железорудно находище, Мартиновското находище, мангановите находища край Варна, железните руди в Троянско и много други.

Иван Ст. Литвиненко беше незаменим съветник, с негова помощ все повече се утвърждаваше у нас съветската методика за търсене и проучване на полезните изкопаеми, на методите за изчисляване на запасите, на цялостното оформяне на геоложките доклади. На всичко това той ни учеше с голям такт и умение, без да налага своето мнение, давайки възможност за изява на тогавашните млади геоложки кадри. Тези геолози, които имаха щастието да работят с него, с обич и гордост го считат за свой най-добър учител.

Иван Ст. Литвиненко напусна нашата страна през 1955 г. и продължи своята трудова дейност в Киевското геолошко управление.

Човек с изключително трудолюбие, честен и пряк, скромно, добър другар и приятел — такъв ще остане завинаги в

сърцата ни Иван Степанович Литвиненко.
Поклон пред светлата му памет.

В. Панайотов

Академик Иван Георгиевич Магакян (1914—1982)

На 15 февруари 1982 г. след кратко боледуване неочаквано почина акад. проф. д-р И. Г. Магакян, един от най-изтъкнатите съветски учени-металогенисти, известен в цял свят със своите изследвания и обобщения по находищата на цветни, редки и благородни метали и металогенията на СССР и континентите.

Акад. И. Г. Магакян е роден през 1914 г. в гр. Тбилиси. През 1935 г. завършва Геологопроучвателния факултет на Ленинградския минен институт, след което работи в Таджикско-Памирската експедиция на АН на СССР. През 1937/1940 г. е редовен аспирант при катедрата по „Полезни изкопаеми“ в Ленин-

градския минен институт, където впоследствие работи като доцент и професор.

През 1941—1942 г. той участва във Великата отечествена война. На фронта е тежко ранен и още несъвсем оздравял започва работа в Геологическия институт на Арменияската академия на науките.

През 1948 г. той блестящо защитава докторска дисертация по металогенията на Армения и през същата година, едва 34-годишен, е избран за академик на Арменияската академия на науките.

Основната научна, педагогическа, организаторска и обществена дейност на И. Г. Магакян се развива в Геологическия институт на Арменияската академия на